

MUTATIONER / MUTATIONS

*Barbara Í Gongini &
Hauge Í Gongini Djernis*

Mutationer

På udstillingen undersøger Hauge Í Gongini Djernis og Barbara Í Gongini en fælles arv. Det er en udstilling, hvor kunst møder design, hvor to generationer går i dialog om deres virke og modigt undersøger, hvor forbindelserne og forskellene er. Måske danner det fælles DNA broer, de ikke selv havde været opmærksomme på.

Barbara Í Gongini (f. 1966) og Hauge Í Gongini Djernis (f. 1996) deler interessen for det geologiske, for teknologi og for at lege med og udfordre traditionerne indenfor håndværk og tekstil. Tingene forandrer sig, muterer, i deres hænder. Og på hver deres måde er de optaget af at udforske narrativer omkring tilhørsforhold, identitet og sted. Værkerne er skabt ved at dissekere noget kendt, bøje strukturerne og smelte delene sammen igen på nye måder.

Udstillingen består af videoværker, skulpturelle installationer og designs.

Mutations

In this exhibition Hauge Í Gongini Djernis and Barbara Í Gongini examine a shared inheritance. It is an exhibition where art meets design, and where two generations enter into a dialogue about their work, boldly exploring where the connections and differences are. Maybe their mutual DNA forms bridges they had not been aware of themselves.

Barbara Í Gongini (b. 1966) and Hauge Í Gongini Djernis (b. 1996) have a shared interest for the geological, for technology, and for playing with and challenging the traditions in the area of crafts and textiles. Things change, mutate in their hands. And they are each in their own way captivated with exploring narratives on nationality, identity and place. The works are created by dissecting the familiar, manipulating the structures and fusing the parts together in new ways.

The exhibition consists of video works, sculptural installations, and designs.

02 Forord / preface

04 Arvemasse, mutationer og minder om et land / Genetic heritage, mutations and memories of a land

20 Biografier / bios

ARVEMASSE, MUTATIONER OG MINDER OM ET LAND

GENETIC HERITAGE, MUTATIONS AND MEMORIES OF A LAND

Barbara Í Gongini og Hauge Í Gongini Djernis i samtale med Mai Misfeldt

Barbara Í Gongini har travlt. Hun er ved at forlade det atelier og studie ude på Refshaleøen, hvor hun har holdt til i flere år, og er midt i nedpakningen. Rundt om os hænger rækker af design fra hendes efterhånden lange karriere. Sorte løse stoffer, pels og skind og strik i mange variationer.

Vi har hendes søn, den unge kunstner Hauge Í Gongini Djernis, med på en lidt hakkende forbindelse fra Trondheim, hvor han går på Kunstakademiet. Vi skal snakke om deres kommende udstilling, der lige nu muterer og vokser i rummet mellem dem.

MM Hvad har fået jer til at ville udstille sammen? Jeg har gransket erindringen, men kan ikke huske andre udstillinger, hvor en mor og en søn går i kunstnerisk dialog.

HGD Min mor og jeg har altid været i en dialog om kunst. Jeg har vist hende uendelige mængder af tegninger, som siden er blevet omsat til skulptur, installationer eller film. I de senere år er dialogen blevet mere gensidigt frugtbar. Min mor er meget visuel, følelsesbetonet og mærkende i sin proces, mens jeg nok mere er i mit hoved.

Barbara Í Gongini and Hauge Í Gongini Djernis in conversation with Mai Misfeldt

Barbara Í Gongini has much to do. She is moving out from her studio out on Refshaleøen, where she has been installed for several years, and is packing all her stuff. Around us hang rows of designs from what has turned into a long career. Loose black materials, furs and skins and knitwear in many varieties.

We have her son, the young artist Hauge Í Gongini Djernis, on a somewhat uneven connection with Trondheim, where he is attending the Academy of Fine Arts. We have arranged to talk about an upcoming exhibition that is mutating and growing in the space between them at this very moment.

MM What has led you to want to exhibit together? I have searched my memory but cannot remember other exhibitions in which mother and son have entered into an artistic dialogue.

HGD My mother and I have always been engaged in a dialogue about art. I have shown her an endless stream of drawings, which have been translated into sculptures, installations or films. In recent years the

Vi inspirerer og skubber til hinandens forståelse og tanker. Så da muligheden bød sig, følte det at udstille sammen naturligt. Vi har mere end bare en æstetik tilfælles, men der er også ting, der adskiller os. Det, synes jeg, er interessant at udforske.

BC Jeg finder sparringen og dialogen med Hauge dybt inspirerende. Vi lever i samme tid, men samtidig i hver vores. Hauge og hans generation er optaget af de samme emner, som da jeg startede min karriere, men samtidig er det helt usammenligneligt. Materialerne er blevet både jordiske og luftige på samme tid, værktøjerne ligger ude på nettet såvel som i skrotbunken. Det er en spændende tid for kunsten og dens væsen, og jeg vil rigtig gerne tappe ind i den.

Jeg er nysgerrig efter at se, hvad der sker, når vores værker mødes i samme rum. Vi har fælles arvemasse, men vi arbejder inden for to overlappende fagområder. Jeg står for den analoge formgivning, hvor Hauge kommer med sit digitale formsprog. Der er stor forskel på vores materialer, mine er taktile og sanselige og forholder sig til menneskekroppen, hvor Hauges materialer enten er mere immaterielle eller uforgængelige og forholder sig til tid. Samtidig oplever jeg stor genklang mellem værkerne. Jeg tror, vi mødes i et fælles æstetisk udtryk. Der er, som om en dyb bastone vibrerer mellem os.

Ydre og indre landskaber Í Gongini er færøsk og betyder en smøge eller en smal passage. Barbara er født i Fuglafjørður og opvokset i Tórshavn. Hun har lært at slagte får og fange fisk og har levet et barneliv meget tæt på naturen. Hauge, derimod, er født i København, og bortset fra de første tre år, hvor han faktisk boede i Tórshavn, er han opvokset i storbyen. Han er altså 2.-generationsindvandrer, kunne man sige. Og en del

dialogue has become more reciprocally fruitful. My mother has become visual, emotional and registering in her process, while I am probably more inside my head.

We inspire and push each other's understanding and ideas. So, when the opportunity came along, the idea of exhibiting together seemed natural. We have more than just an aesthetic in common, but there are also things that separate us. That's something I find interesting to explore.

BC I find the exchange and dialogue with Hauge deeply inspiring. We live in the same era, but at the same time each in his or her own world. Hauge and his generation are occupied by the same topics as I was when I started out, but at the same time there is no comparison. The materials have become both earthy and airy at one and the same time; tools and instruments may be found on the Internet as well as in scrap heaps; this is an exciting time for art and its essence, and I am very keen to get access to it.

I am curious to see what happens when our works meet in the same space. We have a common genetic heritage, but we are working within two overlapping fields. I stand for the analogous idiom while Hauge brings his digital idiom. There is a huge difference between our materials: mine are tactile and sensuous and relate to the human body whereas Hauge's are either more immaterial or transient and relate to time. All the same I experience a great resonance between our works. I think we meet in a shared aesthetic expression. It is as if a deep bass note is vibrating between us.

Outer and inner landscapes Í Gongini is Faeroese and means an alley or narrow passageway. Barbara was born on Fuglafjørður and grew up in Torshavn. She

Barbara Í Gongini, 2014

af hans indre Færøerne er baseret på fortællingerne om det, familien kom fra, lidt ligesom Siri Ranva Hjelm Jacobsen beskrev i sin roman *Ø* (2016). Men hvad betyder den fælles arv i det færøske? Og hvad betyder landskabet for den måde, de hver især arbejder på?

HGD Jeg har altid haft en tilknytning til Færøerne igennem min mor. Jeg boede der de første år af mit liv, og forbindelsen spiller en stor rolle i min selvforståelse. For mig er Færøerne præget af mystik. Det har været mit eget fortidsland, med høje fjelde indhyllet i skyer og tåge, med kæmpe stenblokke og et uendeligt hav til alle sider, som mit børnesind har fortryllet og digtet videre på.

Til tider har Færøerne virket uvirkeligt, som noget, der hører minderne og fantasien til. I 2019 sejlede jeg alene i en sejlbåd fra København til Færøerne, måske for at konkretisere stedet for mig selv. At få det ud af minde- og barndomsverdenen og gøre det til et reelt sted på verdenskortet. Et sted, man selv kan finde vej til, og med en afstand, man kan forstå, hvad betyder.

BG Færøerne er min dybe kilde. Man kan ikke nødvendigvis aflæse det direkte i mine arbejder, men min måde at være i verden på har taget form af landet.

På Færøerne er de stærke naturkræfter altid i spil. Himmel og hav står ofte i ét, og at opleve alle årstider på en dag, er vanligt på øerne. Her rammer horisonten øjet, hvor end du ser. Der er lange vintre i det dybe mørke, og der er den helt gennemlyste intense og korte sommer. Og så er der en særlig insisterende stilhed, som giver en let tilgang til den indre stemme.

Jeg, som er vokset op der, har også den anden side med i form af klaustrofobien og udlængslen. Som senere i livet slår om i hjemlængsel. Det bliver nødvendigt at komme tilbage med jævne mellemrum og forbinde sig.

learned to slaughter sheep and catch fish and her life as a child was close to nature. Hauge, on the other hand, was born in Copenhagen and except for his first three years, he grew up in the big city. Thus, he is, one might say, a second-generation immigrant. And some of his internal Faroe Islands is based on stories about what the family came from just as this is described by Siri Ranva Hjelm Jacobsen in her novel *Ø* (Island) (2016). But what does the shared heritage in the Faroese mean? And what does the landscape mean for the way in which each of them works?

HGD I have always had a connection with the Faroe Islands through my mother. I lived there in the first years of my life, and the connection plays a big role in my self-understanding. For me there is something mystical about the Faroe Islands. It has been my own prehistoric country, with high cliffs shrouded in cloud and mist, with huge blocks of rocks and an endless sea on all sides, which my childhood imagination rendered magical and fabulous.

At times the Faroe Islands have seemed unreal like something from the world of memory and fantasy. In 2019 I sailed alone in a sailing boat from Copenhagen to the Faroe Islands, perhaps to make the place more tangible for myself. To get it out of the world of childhood memories and make it a real place on the world map. A place one can get to oneself, and at a distance whose meaning one can understand.

BG The Faroe Islands are my wellspring. You may not necessarily be able to read this from my works, but my way of being in the world has been formed by the country. In the Faroe Islands there are always strong natural forces at work. The sea and the sky are often one, and to experience all the seasons on the same name day is normal on the islands. Here the horizon meets the eye wherever you look. The winters are

HGD Forleden sagde du, mor, at meget af det, du har prøvet at gøre, var at stikke af fra den arv og lave noget, der bryder med den. Gøre noget helt andet. Og så viser det sig, at man ikke kan undslippe historien. Du kommer med strikken og læderet, der er blevet bearbejdet. Det indhenter én, det man kommer fra.

BC Ja, landet er kodet i ens DNA. Men det var vigtigt for mig at forlade øerne, at rejse ud og gå andre kulturer i møde og at udvide min forståelsesramme af verden omkring mig og derigennem indgå i en ligeværdig dialog på verdensscenen: Det var en dannelsesrejse, om man vil.

Retrospektivt forstår jeg, at det nordatlantiske DNA til alle tider har været mit afsæt, og at det i mødet med andre har fostret en uforudset spændvidde i produkter og værker.

Nærværsblik og bæredygtighed Barbara Í Gongini sendte sin første kollektion på gaden i 2000. Hendes signifikante og konsekvente design er nået vidt omkring, og ved store modebegivenheder er hun et navn, man holder øje med. Hauge Í Gongini vil derimod være et nyt bekendtskab. Som kunstner er han optaget af at skabe mødesteder mellem den analoge fysiske verden og den metafysiske/digitale verden, og så at sige placere beskueren imellem de to tilstande. Sommeren 2021 viste han værket *Mantaflow Fluid Simulation* på Færøerne, som har form af 3 LED-skærme, der blev placeret ude i fjeldet tæt på havet. På skærmene blev der vist et virtuelt animeret hav. På den måde blev beskueren med Hauges ord placeret "på et vaklestadie mellem den fysiske verden og den anden". Og, som han tilføjer, så er det hans generations vilkår, at rigtig meget af deres liv foregår i den virtuelle verden.

long in deep darkness, and there is the completely irradiated, intense and short summer. And then there is a special, insistent stillness that gives easy access to one's inner voice.

I, who grew up there, also carry the flip side of the coin with me in the shape of claustrophobia and the desire to travel, which later in my life turned into homesickness. I have to come back at regular intervals to get connected again.

HGD The other day, mother, you said that much of what you have tried to do was to get away from that heritage and do something that breaks with it. Do something quite different. And then it turns out that you can't escape your history. You come with the knitwear and the leather that has been processed. It catches up with you, what you come from.

BC Yes, the country is encoded in one's DNA. But it was important for me to leave the islands, to travel and meet other cultures and expand my conceptual framework of the world around me and through that to enter into an equitable dialogue on the world stage. In retrospect I understand that the North Atlantic DNA has always been my springboard, and that in the encounter with others it has nurtured an unforeseen breadth in my products and works.

The immediate eye and sustainability Barbara Í Gongini brought out her first collection in 2000. Her significant and consistent design has reached far, and at major fashion events hers is a name to watch out for. Hauge Í Gongini will, on the other hand, be a new acquaintance. As an artist he is concerned with creating intersections between the physical and the metaphysical/digital worlds, and, so to speak, place the

↑ Barbara Í Gongini, 2014

← *Module modular*, 2017,
Barbara Í Gongini

BG Vi er jo sanselige væsner af kød og blod. Udstyret med kropslige receptorer, parapsyke såvel som fysiske, som vi umiddelbart ikke kan tilgå i den digitale virkelighed. Det er med en vis skepsis og forsigtig optimisme, at jeg stiller spørgsmål til, hvordan vores virkelighed kommer til at udfolde sig i den nære fremtid. Samtidig har jeg en ukuelig tiltro til mennesket og kroppens oprindelige design.

HGD Jeg deler din bekymring, men jeg vil gerne holde værkerne åbne, så jeg ikke kritiserer, men også viser muligheder for sameksistens. Jeg er ikke interesseret i at vise en kritik, men mere i at åbne fantasier om andre måder at være til og være i verden på. Værket *Déjà vu is usually a glitch* (2021) er skabt ud fra en sten, jeg har fundet i fjeldet i Norge. Jeg tog en gipsform på den og masseproducerede den i 54 kopier. Man kan sige, at jeg lavede en copy paste og bagefter satte stenene ind i et grid-system. En sten er på sin vis ret kaotisk, der er ikke to sten, der er ens, men når man laver 54 helt ens sten, kommer det til at handle om idéen om en sten, mere end om en bestemt sten. Det handler også om blikket og udvælgelsen. Hvorfor den sten og ikke en anden? Pludselig bliver det tillagt en form for mening.

MM I disse år er bæredygtighed noget, man må forholde sig til som designer. Men måske også som ung kunstner?

HGD Det handler nok mere om blikket og de motiver, jeg vælger at se på. Om det er sten eller hav, vil jeg gerne skabe et blik på stenen eller bølgen i sig selv. Selve min værkskabelse er måske ikke så bæredygtig, men det er blikket på verden, der skinner igennem. Jeg vil gerne videregive nærværsblikket på objektet.

BG Jeg tilslutter mig helt Hagues betragtning. Jeg ser en lignende tilgang både i mine værker og

viewer between the two states. In the summer of 2021 he exhibited the work *Mantaflow Fluid Simulation* in the Faroe Islands. The work has the form of 3 LED screens placed on the cliffs close to the sea with a virtually animated sea being shown on the screens. In this way the viewer was in Hauge's words "placed at a crossing point between the physical world and the other." And, as he adds, it is the condition of his generation that so much of their lives takes place in the virtual world.

BG We are sensuous beings of flesh and blood. Equipped with corporeal receptors, both parapsychic and physical, to which we have no immediate access in digital reality. It is with a certain scepticism and cautious optimism that I ask the question how our reality will come to manifest itself in the new future. At the same time I have an indomitable belief in humankind and the body's original design.

HGD I share your concern, but I wish to keep the works open so that I don't only criticise but also show the possibilities for coexistence. I am not interested in showing a critique, but more in opening fantasies about other ways of being and of being in the world. The work *Déjà vu is usually a glitch* (2021) was created from a stone I found in the mountains in Norway. I made a plaster cast of it and mass produced it in 54 copies. You might say I did a copy paste and afterwards I placed the copies in a grid system. A stone is in its own way quite chaotic, and there are no two stones that are identical, but when you make 54 completely identical stones, the important thing turns out to be about the idea of a stone more than a certain stone. It is a matter of the eye that sees and chooses. Why that stone and not another? Suddenly it acquires a kind of meaning.

MM Nowadays sustainability is something you have to take into account as a designer. But perhaps also as a young artist?

kommercielle produkter. For eksempel i værket *Module Modular*, som har undertitlen *Etnicitet og oprindelse*. Jeg ville flytte opfattelsen af strikken, og ved at jeg forstørrede alle strikkomponenterne, ændrede objektet sig, både fra den kulturelle reference og fra den tekniske struktur, og trak overraskende referencer til andre kulturer, særligt den afrikanske.

Beklædningsbranchen, som jeg bevæger mig i, er en af de mest forurenende brancher overhovedet. Siden 2004 har jeg i min produktion arbejdet med bæredygtige greb. *Animal welfare, recycling, upcycling, zero waste* er helt selvfølgelige begreber på vores breddegrader, men sådan så det altså ikke ud i 2004. Derfor var jeg og mine folk optaget af greb som multidisciplinær beklædning, med det formål at inkorporere flere funktioner i en beklædningsdel, som jeg f.eks. gjorde i et installations-piece, der både var en beklædningsdel, men som også kunne foldes ud som en bolig.

I den kommercielle del af produktionen lavede vi en *Scraps collection*, hvor alt overskydende materiale kunne udnyttes til smykker og tilbehør. Ved at arbejde på den måde har vi kunnet undslippe de dominerende sæsonbetonede dynamikker. Sammenholdt med gode bæredygtige materialer er en tidløs brugsgenstand per definition den bedste bæredygtige løsning. Den store udfordring er dog at oversætte konceptet til et kommercielt produkt, som samtidig kan påvirke industrien positivt.

En smag af skærpekød Jeres udstilling hedder *Mutationer*. Det er en titel, vi har diskuteret meget, fordi ordet har været i alles bevidsthed under pandemien, men det er jo sådan, at jeres værker på hver deres vis leger med muligheden for at forandre sig, de kan mutere, morfe og ændre sig.

HGD It's probably more a question of the eye that sees and the motifs I choose to look at. Whether it's stone or sea, I wish to create a view of the stone or wave in itself. Perhaps my creative process is not so sustainable, but it is the view of the world that comes through. I wish to reproduce the immediacy of my view of the object.

BG I fully subscribe to Hauge's observation. I see a similar approach both in my works and in my commercial products. For instance, in the work *Module Modular*, which has the subtitle *Ethnicity and Origin*, I wanted to move the perception of the knitwear and by enlarging all the components the object changed both from its cultural reference and from the technical structure, and drew surprising references to other cultures, especially African ones.

The garment industry, in which I am active, is one of the most pollutant industries of all. Since 2004 I have been working in my production on sustainable solutions. *Animal welfare, recycling, upcycling, zero waste* are quite obvious concepts in our latitudes, but that's not how it was in 2004. Therefore, my people and I worked on solutions like multidisciplinary clothing with a view to incorporating a number of functions in one piece of clothing as I did in, for instance, an installation piece that was both a garment and could also be unfolded to become a place to live.

In the commercial part of the production we made a *Scraps Collection*, in which all surplus material could be used for jewelry and accessories. By working in this way we have been able to escape the dominant seasonal dynamics. Together with good sustainable materials a timeless object is by definition the best sustainable solution. The great challenge, however, is translating the concept into a commercial product that can at the same time have a positive influence on the industry.

↑ ↗ *Déjà vu is usually a glitch*, 2021,
Hauge í Gongini Djernis

→ Screenshot fra/from: *Memories of grass and water*,
2022, Hauge í Gongini Djernis

HGD *Mutationer* er meget rammende. Dels har vi arven, der muterer gennem generationer; vores tilknytning til Færøerne er i mutation. Og dels er der den måde, vi arbejder på, min mors værker morfer og muterer, og det gør mine også på deres egen måde. I værket *Memories of grass and water* (2022) har jeg gjort videoen til et rumligt objekt ved at sætte den ind i nogle store metalrammer. Selve videoen er genereret af en kunstig intelligens, der har kigget på flere end 1.000 billeder, og derudfra har den lært at generere sine egne. I samarbejde med den algoritme kan man skabe nye motiver. Jeg har skabt billeder, der minder mig om Færøerne, men som også minder mig om min mors design. Der er ligesom en klang fra Færøerne. Jeg har måske valgt 100 billeder ud, som den står og morfer imellem. Nogle, der er mere landskabsagtige, andre, der er mere kropslige.

Værket *A past recorded in the rocks* (2022) består af skifersten, der er udvundet fra det norske grundfjeld og bearbejdet til sirlige firkanter. Stenene er installeret sammen med 2 LED skærme, der på hver deres måde interagerer med stenbunkerne via 3D-simuleringer. Skærmene og stenene bruges som byggeklodser og sammen danner de et halvt virtuelt, halvt fysisk miljø, hvori hav og fjeld mødes. Det bliver en konstrueret virkelighed, som peger tilbage på den natur, stenen oprindeligt er fra. På den måde skabes der en vekselvirkning mellem det fysiske, det digitale, det oprindelige og det bearbejdede.

Barbara henter en lang åben dragt lavet med store masker, som ligesom samler sig i knuder nogle steder, mens den andre steder bliver helt tynd. Jeg tænker på Kraka, der skulle komme nøgen og dog påklædt, når jeg ser den. Barbara taler om den færøske strikkeskik, at kvinderne altid strikker, og at det er i de rum, rigtig meget af verden ordnes.

A flavour of dried Faroese mutton Your exhibition is called *Mutationer* (Mutations). This is a title we have discussed a great deal because the word has been in everyone's consciousness during the pandemic, but the fact is, of course, that your works play with the possibility of changing, they can mutate, morph and alter.

HGD *Mutations* is very apposite. Partly because we have the heritage, which mutates through the generations, our attachment to the Faroe Islands in mutation. And partly because of the way in which we work; my mother's works morph and mutate, and mine do too in their own way. In *Memories of grass and water* (2022) I have made the video an object in space by putting it into large metal frames. The video itself is generated by an artificial intelligence that has looked at more than 1000 pictures, and from there has learned to generate its own. Working together with the algorithm one can create new motifs. I have created pictures that remind me of the Faroe Islands but also remind me of my mother's designs. It is as if there were a tone from the Faroe Islands. I have selected perhaps 100 pictures that it stands morphing among. Some that are more landscape-ish, others that are more corporeal.

The work *A past recorded in the rocks* (2022) consists of slate extracted from the Norwegian mountains and processed into squares. The pieces of slate are installed together with 2 LED screens, each of which interacts in its own way with the heaps of stone via 3D simulations. The screens and the stones are used as building blocks and together they form a semi-virtual, semi-physical milieu in which sea and mountains meet. The result is a constructed reality that points back to the nature the stone originally came from. In this way an interaction is created between the physical and the digital, the original and the processed.

MM Når man ser dit design, Barbara, så er den første tanke nok avantgarde. Men samtidig taler du om de færøske strikkeklubber, hele den arv fra håndværket og traditionen?

BG Jeg har fået det spørgsmål stillet igennem min karriere. Jeg tror, mit design er gennemsyret af arv, af basalten, saltvandet, fjeldsider og forbjerge, de stærke naturkræfter, den måde, det runger imellem fjeldene, når orkanerne raser, og jeg mener at stå tilbage med et særligt spænd imellem lyset og mørket med en sanselig og følsom fortælling i mine objekter. Der er en udefinerbar ekstra dimension i Nordatlanten, hvor skønheden gemmer sig i det forgængelige, og hvor liv og død er så tæt vævet sammen.

Den poesi findes også i Hauges værker. Uanset hvad vi laver, så ender vi ofte med en særegen form for fermentering – lidt som smagen af det skærpede kød.

Barbara fetches a long open costume made with large stitches that in some places are, as it were, gathered in knots, while in other places it becomes quite flimsy. When I see it, I think of the mythological Kraka, who is said to have come naked and yet clothed. Barbara speaks of the Faroese knitting tradition, that the women are always knitting, and that it is in those rooms that much of the world is set to rights.

MM When one sees your designs, Barbara, one's first thought may well be: "Avantgarde." But are you at the same time referring to the Faroese knitting clubs, all that heritage from handicrafts and tradition?

BG I have been asked that question throughout my career. I think my designs are permeated by heritage, by the basalt, the salt water, the sides of the cliffs and promontories, the powerful natural forces, the booming of the wind among the mountains when the hurricanes rage, and I think that I have been left with a special tension between light and dark with a sensuous and sensitive narrative in my objects. There is an indefinable extra dimension in the North Atlantic, where beauty is concealed in the transient and where life and death are so closely interwoven.

That poetry is also to be found in Hauge's works. No matter what we make, we often end with a peculiar form of fermentation a little like the flavour of skerpikjøt (dried Faroese mutton).

↑ Barbara | Gongini, 2014

→ Barbara | Gongini, 2013

Foto: Hauge Í Gongini Djernis

Barbara Í Gongini, født 1966 i Fuglafjørður, er Færøernes mest kendte avantgardedesigner, og hendes karakteristiske rå, sorte design, der på poetisk vis forener storbyens asfalt og skarpe kanter med fuglefjeldenes basalt og fjerede reder, har snart 25-års jubilæum. Hun viste sin første kollektion i 2000, kort før hun blev en del af design-butikken Könrøg, og i 2005 etablerede hun sit label BARBARA I GONGINI. Gennem årene har Barbara Í Gongini taget del i nordiske tværgående projekter indenfor kunst og design, senest udstillingen *The Weather Diaries*, som både blev vist i Frankfurt (2018) og Seattle (2019). I 2017 modtog hun den færøske kulturpris.

Barbara Í Gongini, born 1966 in Fuglafjørður, is the Faeroe Islands' best known avantgarde designer. Her characteristically raw, black designs poetically combine the asphalt and sharp edges of the big city with the basalt and feathered nests of the bird-inhabited cliffs, and will soon be celebrating their 25th anniversary. She presented her first collection in 2000, shortly before she joined the design boutique Könrøg, and in 2005 she established her label BARBARA I GONGINI. Over the years Barbara Í Gongini has participated in inter-Nordic projects in art and design, most recently the exhibition *The Weather Diaries*, which was shown both in Frankfurt (2018) and Seattle (2019). In 2017 she was awarded the Faroese Culture Prize.

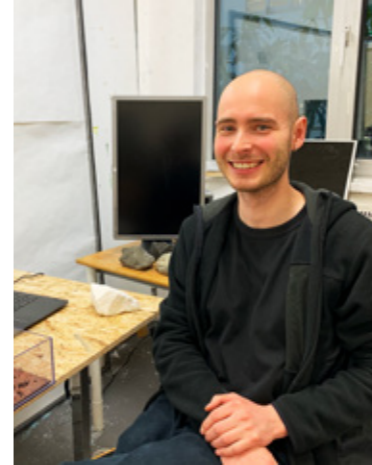

Foto: Anna-Sofie Leila Hoigaard Rasmussen

Hauge Í Gongini Djernis, født 1996 i København, går på Kunstakademiet i Trondheim. Hauge Í Gongini Djernis arbejder både digitalt og analogt. Hans værker står på en tærskel mellem den naturlige verden, der omgiver os, og en syntetisk digital virkelighed. Som halv færinger arbejder han med sit tilhørsforhold til en natur og et land, der for ham er båret af minder og fortællinger. De digitale rekonstruktioner kan ses som et udtryk for et minde om et land.

Hauge Í Gongini Djernis, born 1996 in Copenhagen, is currently attending the Trondheim Academy of Fine Art. Hauge Í Gongini Djernis works both digitally and analogously. His works place themselves on a threshold between the natural world surrounding us and a synthetic digital reality. Half Faroese he works with his relationship to a landscape and a land that are for him suffused with memories and stories. His digital reconstructions can be seen as expressing the memory of a country.

Memories of grass and water, 2022,
Hauge í Gongini Djernis

Mutationer / Mutations

Barbara í Gongini & Hauge í Gongini Djernis

Udstilling / Exhibition

21/5–11/9 2022

Nordatlantens Brygge / The North Atlantic House

Strandgade 91, 1401 Copenhagen

Projektlødselse / Project Management: Ásta Stefánsdóttir, Mai Misfeldt

Udstillingschef / Head of Exhibitions: H. K. Rannversson

Direktør / Director: Karin Elsbudóttir

En særlig tak fra Barbara í Gongini til Statens Kunstfond for legatstøtte

Katalog / Catalog

Interview: Mai Misfeldt

Fotos / Photos: Alice Berg (p. 11), Cooper & Gorfer (p. 11, 15), Karina Jønson (p. 1, 7, 19), Hauge í Gongini Djernis (p. 8, 12, 16, 20, 22), Anna-Sofie Leila Hoigaard Rasmussen (p. 21)

Forside / Front page: Karina Jønson

Oversættelse / Translation: John Kendal

Korrektur / Proof read: Siri Poulsen

Design: Rasmus Brøndsted

ISBN: 978-87-93411-09-8

Redaktør / Editor: Mai Misfeldt

Redaktion/ Editorial team: Mai Misfeldt, Birgir Thor Møller, Ásta Stefánsdóttir, H.K. Rannversson, Karin Elsbudóttir

© 2022 Nordatlantens Brygge

Strandgade 91
Christianshavn, 1401 Kbh. K
nordatlantens.dk

